

Būk geras ir liksi vienišas!

Mark Twain

Prologas

Nors šildymas išjungtas, jaučiu nepakeliamą karštį. Kambaryje taip šalta, kad net netirpsta snaižės, prilipusios prie lango stiklo. Nustumiui antklodę. Tačiau karštis nesisklaido. Jis sklinda iš mano kūno gelmių. Tarsi savotiškas geismas, kurio neįmanoma atsikratyti. Nuo kaktos nusišluostau prakaitą ir akimirką užsimerkiu. Venose verda kraujas. Čia taip karšta. Jei nieko negausiu, viduržiemy sudegsiu. Gerklė tokia išdžiūvusi, kad net liežuvio, tarsi beformio skuduro, negaliu pajudinti. Ir negaliu pakviesti pagalbos. O ką kvieisti? Čia nieko nėra. Nieko, kas galėtų padėti. Žinau, kad turiu tai išverti viena. Visiškai viena. Tik įveikusi manyje slypintį geismą, vėl pasijusiu laisva.

Išvargusi krentu ant pagalvės ir stengiuosi nebegalvoti apie baltus miltelius. Apie tuos, kurie per kelias sekundes galėtų palengvinti mano apgailėtiną būseną. Nebegaliu jų daugiau vartoti. Pažadėjau. Sau ir, dar svarbiau, Elai. Duktė neturėtų jaustis kalta. Jau kelias valandas ji miega savo kambaryje.

Žvilgsnis nukrypsta į laikrodį. Trumpoji rodyklė pakrypusi į trejetą. Jis šviečia tamsoje, tarsi įspėti norintis prižiūrėtojas. Turėčiau miegoti, bet mintys nepaliojama sukasi apie baltus miltelius. Apie mažą maišelį, kuriame jie supakuoti. Paslėptai viršutinėje Elos spintos lentynoje. Toli nuo savęs. Nuo savo kambario ir lovos. Kitame buto gale. Stengiuosi iš visų jėgų save įtikinti niekur neiti. Rodos, atstumas per didelis, o koridorius siaubingai ilgas. Kiekvienas žingsnis kainuotų dau-

gybę pastangų. Neįmanoma misija. Ir dėl ko? Dėl trumputės laimės?

Kodėl gi ne? — galvoje šnabžda pavojingai švelnus balsas. Pasidovanok poilsio minutę! Sukaupk jėgas ir viską įveiksi. Nagi! Tik truputį. Ne tiek daug kaip įprastai. Pusę ar vos trečdalį.

— Ne, — šaukiu mosikuodama rankomis.

Jau seniai užkibau. Galiu net pajusti miltelių kvapą. Ir ekstazę. Tą malonų apsvaigimą, kuris suteikia gyvybės ir laimės. Ar kada nors jaučiausi geriau?

O gal buvo ir blogiau? Ir vėl tas balsas. Proto balsas. Daktaro Vainheimerio balsas.

Nekiškite daugiau nagų ir pagalvokite apie dukterį!

Tarsi pati to nesuprasčiau. Ela, mano mažoji mergaitė! Nenumaldomai užsigeidžiu ją pamatyti. Išlipu iš lovos ir nulinguoju per kambarį, tada — ilgu koridoriumi. Kęsdama karštį žingsniuuju tolyn, iš tiesų kelias pernelyg tolimas. Buto durys pravertos. Matyt, buvau tokia pavargusi, kad tinkamai neuždariau. Tamsus koridorius panašus į didelę juodą skylę, norinčią mane praryti. Reikėtų uždaryti duris, bet pirmiausia užsuku į Elos kambarį ir įsistebeiliju į angelišką miegančios dukters vaizdą. Jos veidas ir šviesūs plaukai sidabru atsispindi mėnulio šviesoje. Ela panaši į mažą princesę. Kai ją pagimdžiau, pati buvau dar vaikas. Vos keturiolikos, po vienintelės nakties su berniuku, kurį buvau beprotiškai įsimylėjusi. Ir kuriam atsidaviau. Bet tada supratau, kad buvau viena iš daugybės jo trofėjų. Jam niekada nerūpėjo Ela. Tačiau jo tėvai iki šiol kas mėnesį perveda į sąskaitą solidžią sumą, padedančią išgyventi ir įpareigojančią tylėti. Elai nuo kaktos nubraukiu plaukų sruogą. Tai ne jos kaltė. Nenoriu, kad ji kentėtų dėl mano kvailysčių. Kaip įmanydama stengiuosi rūpintis savo mažyle.

Patenkinta noriu apsisukti ir grįžti į lovą, bet išgirstu švokštimą. Garsas sklinda iš Elos spintos, tarsi kažkas slėptųsi už stumdomųjų durų. Nutipenu prie spintos. Ore sklindo nematoma magija. Su neapsakoma jėga ji stumia mane į priekį. Atidarau duris ir pasistiebiu ant pirštų galiukų. Viršuje, vaikams nepasiekiamoje vietoje, guli paketėlis. Paimu dviem pirštais. Mėnesienoje švyti balti milteliai. Atrodo taip nekaltai. Taip tyrai. Apverčiu. Ant kitos pusės prilipintas lapelis.

Išmesk mane! Pagalvok apie Elą!

Žiūriu į raides, tarsi jos nuo mano žvilgsnio galėtų išnykti. Tikrai žinau, kad ten parašyta tiesa. Parašiau pati kaip paskutinį išpėjimą. Jokiomis aplinkybėmis negaliu atkristi. Daktaras Vainheimeris patikino, kad dar ne vėlu. Vėl žiūriu į žodžius. Jis taip pat liepė išmesti miltelius. Kad netyčia nesusigundyčiau. Bet negalėjau. Norėjau šiek tiek pasilikti. Ypatingiems atvejams. Dėl Elos, nes ji neturėtų kęsti mano nuotaikų kaitos. Reikėjo paklausti daktaro Vainheimerio. Ryžtingai nusuku akis nuo maišelio ir stebiu miegančią mergaitę. Tada vėl pasistiebiu, kad padėčiau miltelius atgal į lentyną. Pajuntu oro gūšį. Vėl užlieja karštis. Iš rankų paleidžiu maišelį. Jis šlepteli ant grindų. Balti milteliai pasklinda aplink kojas. Nespėjusi net pagalvoti, krentu ant kelių ir kišu smilių į smulkias, švelnias dulkes. Vėl pajuntu skersvėjo gūšį. Pažvelgiu pro petį į duris ir sustingstu.

Ten kažkas stovi ir žiūri į mane.

1

Julija pažvelgė į giliai marmure išraižytas išlenktas raides. Užrašas, pilkame akmenyje iškaltas kone prieš du dešimtmečius, beveik nepasikeitė. Rodos, kapinėse sustojo laikas. Bent jau taip jausdavosi Julija, lankydama mažojo broliuko kapą. Tariant jo vardą, suspaudė gerklę:

— Michaeli.

Vietoj atsakymo — tik tylą ir lengvas, kaklą glostantis vėjo gūsis. Julija padėjo kelias anksčiau nusipirktas gėles. Jų kvapas, nepaisant žiemos šalčio, atnešė pavasario dvelksmą. Ne dažnai čia ateidavo, nes negalėjo net pagalvoti, kad Michaelis guli po žeme. Būdama teismo medicinos eksperte, ji žinojo, kaip mirtis paveikia žmogaus kūną. Puikiai išmanė visas irimo stadijas. Kiekvieną dieną institute matė nesustabdomus pakitimus. Galiausiai likdavo tik keli kaulai. Kūnu maitinosi kirminai ir vabzdžiai, mintantys negyvais audiniais. Jai nepatiko tokie vaizdiniai, o ir mintyse Michaelis buvo toks pats žvalus dvylikametis, džiuginantis pasaulį savo juoku, mėgstantis paerzinti ir įkyrėti savo seseriai. Jis mylėjo Juliją ir ji niekada nepamirš brolio. Apsiašarojusi Švarc nusigręžė nuo kapo. Galbūt nereikėjo čia ateiti. Ši vieta kėlė liūdesį ir visus gražius prisiminimus stūmė į juodą nebūtį. Jai nepatiko vaikščioti po kapines.

— Iki pasimatymo, mažasis broliuk, — atsiduso ir apsisuko.

Mieliau žiūrėtų į Michaelio nuotraukas, o ne į paminklą. Į nuotrauką, kurioje jis šypsosi, atsirėmęs jai į petį. Greitais žingsniais ji nuskubėjo išėjimo link, bet staiga sustojo. Pro ka-

pinių vartus žingsniavo jos tėvai. Julija krūptelėjo ir dirbtinai nusišypsojo.

— Jau išeini?

Hanelorė iš tolo nužvelgė dukterį. Atrodė, tarsi skaitytų jos mintis.

— Šiandien Michaelio gimtadienis. Iškepiu pyragą. Gal užsuksi?

Motina nesijudindama žiūrėjo įsmeigusi akis į Juliją. Kažkaip reikėjo išsklaidyti niūrią nuotaiką. Kito pasirinkimo nebuvo. Juk Hanelorė nenorėjo visą gyvenimą tik gedėti. Pagaliau po daugybės metų ji vėl pradėjo gyventi. Netgi įgyvendino vaikystės svajonę ir lankė sraigtasparnio pilotavimo pamokas. Julija niekada nebūtų patikėjusi, kad mama lankys skraidymo mokyklą.

— Apsikabinkime.

Nelaukdamas atsakymo, tėvas žengė į priekį. Jis globėjiškai apkabino dukterį ir meiliai paklausė:

— Kaip jautiesi?

Julija apsvaigo nuo aitraus kvapo. Aromato, tokio pažįstamo nuo ankstyvos vaikystės ir pirmiausia jai reiškiančio saugumą.

— Čia šalta, — atsakė ji, slopindama ašaras, kurios, atrodė, netrukus pasipils skruostais.

Ar ji galėtų jaustis kitaip prie brolio kapo? Ta žaizda niekada neužgis. Skausmas niekada nesitrauks. Jis keitėsi visą gyvenimą, bet niekur nedingo. Tapo nuolatiniu visos šeimos palydovu. Nieko nepakeitė ir tai, kad Michaelio žudikas pateko į kalėjimą. Marijus Kimpelis Michaelį išnaudojo, nužudė ir paliko miške. Prireikė daugybės metų, kol vieną dieną jį pagavo.

— Nueikime pas Michaelį, o tada namie išgersime karštos kavos.

Ulrichas Švarcas meiliai mirktelėjo ir nusekė paskui Hanelorę, kuri jau ašarojo prie Michaelio kapo.

Julija linktelėjo galva ir nuliūdusi nusisuko.

Po valandos Julija sėdėjo prie stalo tėvų bute. Kol su tėvais kalbėjo apie Michaelį ir apie tai, koks mielas jis buvo berniukas, skaudama širdimi žiūrėjo į tuščią jo kėdę. Net ir po tiek metų jo trūko. Jai vis dar prieš akis išnirdavo jo veidas, jo vaipymasis. Ant stalo degė žvakė. Suskaičiavusi ziedlapius, kuriais Hanelorė nuklojo staltiesę, Julija sudrebėjo. Dvidešimt devyni! Šiandien Michaeliui sueitų dvidešimt devyneri. Koks suaugęs. Kaip jis dabar atrodytų? Įsivaizdavo juodaplaukį tamsiaakį vyrą. Tokio-
mis pat tamsiai rudomis akimis kaip jos. Ir jis šypsosi.

Staiga suskambo Julijos mobilusis telefonas. Pamačiusi Floriano numerį, susiraukė. Jis žinojo, kur ji lankėsi. Tačiau be rimto reikalo netrukdytų. Julija sunerimusi atsiliepė.

— Julija, man labai gaila, bet privalai skubiai atvykti. Turime moters lavoną. Man tavęs reikia.

Floriano balsas skambėjo grėsmingai. Įprastai jis būdavo tikras ramybės įsikūnijimas.

Juliją apėmė siaubas. Ji žvilgtelėjo į tėvą. Šis linktelėjo galva ir supratingai mostelėjo ranka į duris. Motina sėdėjo nejudėdama, smarkiai suspaustomis lūpomis.

— Aš turiu... deja, turiu vykti, — išlemeno Julija. — Negyva moteris.

Tėvų akys iš karto nukrypo į tuščią Michaelio vietą.

— Eik, — kūkčiodama tarė Hanelorė. — Eik ir sugauk tą pabaisą.

Julija nedelsė nė minutės. Išokusi į seną golfą, spustelėjo greičio pedalą. Florianas nurodė adresą Kelno šiaurinėje dalyje. Per pusvalandį nuvažiavo iki gyvenamųjų namų rajono,

garsėjančio ne pačia geriausia reputacija. Vienas paskui kitą driekėsi pilki namų blokai. Kai kurie iš jų buvo daugiau nei dvidešimties aukštų. Kartkartėmis betono sienas nušviesdavo purvini spalvoti dryžiai, tačiau ir jie vaizdo nepagerino. Kelno Chorvailerio rajonas buvo viena tų miesto dalių, kurioje gyveno daug socialiai remtinų žmonių. Tie, kas šiame rajone ieškojo gražių senos statybos pastatų, veltui švaistė laiką.

Julija nuvairavo iki vėjyje plevenančios raudonos ir baltos spalvų barjerinės juostos. Sustojo tiesiai priešais užtvarą ir atidarė priekinį langą.

Prie jos pasilenkė jauna uniformuota policininkė.

— Deja, čia negalite statyti automobilio, — draugiškai paaiškino ji ir mostelėjo ranka, kad Julija važiuotų tolyn.

— Esu Julija Švarc. Teismo medicinos ekspertė. Mane iškvietė komisaras Florianas Kesleris.

Pro atvirą langą ji ištiesė Teismo medicinos instituto išduotą pažymėjimą.

— Oi, atsiprašau. Žinoma, tuomet viskas kitaip. Turite eiti pro praėjimą, ten priekyje. Mirusią moterį rasite kieme.

Padėkojusi Julija išlipo iš automobilio. Stipriai įsisiautė į paltą. Danguje tvenkėsi didžiuliai pilki debesys. Galbūt net snigs. Vasaris rodė savo šaltąją pusę. Julija nuskubėjo policininkės nurodyta kryptimi. Šmurkštelėjo pro skersvėjų prapučiamą arką, jungiančią du gyvenamuosius namus. Kiek toliau, už užtvaros, du paaugliai, nekreipdami dėmesio į žemišką temperatūrą, tupėjo ant elektros dėžės. Jie nežiūrėjo nei į skubančią moterį, nei į aplink zujančius policijos pareigūnus. Nenuleido akių nuo savo mobiliųjų. Atrodė, kad pasaulis aplink juos neegzistavo. Julija iš karto atpažino plačius Floriano pečius ir šviesius plaukus. Jis stovėjo aikštelės pakraštyje, apsuptas policijos pareigūnų, ir dalijo nurodymus.

Julijai priėjus arčiau, atsigrėžė ir sutrikęs nusišypsojo.

— Atsiprašau, kad tavęs reikia būtent šiandien, — tarė jis ir pabučiavo ją į skruostą.

Julija pajuto jo šilumą ir akimirksniu prisiminė praėjusią naktį. Pilve supleveno drugeliai. Sekundę sugrižo geismai. Ji susvyravo. Ryžtingai išskleidė visus prisiminimus, nes reikėjo susitelkti į darbą.

Atrodo, Florianas atspėjo jos mintis. Jo akys sušvito.

— Galiu šiandien paruošti vakarienę, — sušnabzdėjo jis, iškart sukeldamas naują jausmų audrą.

Ji bandė tvardyti. Šioje vietoje patyręs smurtą mirė žmogus, o ji svajojo apie naktį su vaikinu. Sparčiu žingsniu praėjo pro Florianą.

— Kas atsitiko? — paklausė, nežiūrėdama į jį.

— Geriau pirmiausia pasižiūrėk pati. Norėčiau žinoti, ką tu galvoji.

Florianas nusekė iš paskos. Julija pralindo pro apsauginę juostą ir įžengė į žaidimų aikštelę. Vėjyje liūdnamai girgždėjo sūpuoklės. Nuo laipiojimo sienelės luposi dažai. Smėlio dėžėje puvo rudeniniai lapai. Julija nuskubėjo prie čiuožyklos. Du kriminalistai baltais apsauginiais kostiumais užstojo vaizdą. Fotografas nesustodamas fotografavo. Kad viską pamatyti, Julija atsistojo prie pat fotografo.

— Atsiprašau, ponai. Esu teismo medicinos ekspertė ir norėčiau apžiūrėti kūną.

Vyrai atsisuko. Veidai buvo itin išblyškę. Nuo jų žvilgsnių Julijai per nugarą perbėgo šurpas. Tylėdami pasitraukė į šalį, kad neužstotų vaizdo. Ir ji išvydo šviesių plaukų kuokštą, dvi ilgas supintas kasas. Plaukus puošė rausvi kaspiniai ir tokios pačios spalvos segtukai. Negyva moteris sėdėjo ant žemės, nu-

gara atsirėmusi į čiuožyklos kopėčias. Vilkėjo baltą, šiam metų laikui gerokai per ploną suknelę su raukinukais. Krūtinę po pažastimis juosė diržas, pritvirtinantis moters viršutinę kūno dalį prie metalinės konstrukcijos. Dešinėje rankoje laikė nedidelį veidrodėlį rausva rankena. Julija negalėjo įžiūrėti veido, nes galva buvo palinkusi prie krūtinės. Pritūpė. Į ją žvelgė dvi matinės mėlynos akys. Blakstienos buvo nudažytos juodai. Lūpas padengtos blizgančia rausva spalva. Pro šiek tiek pravertas lūpas švietė nepriekaištingi dantys. Kūnas ir pėdos, apautos raudonais bateliais su raišteliais, nepriminė mažos mergaitės. Negyva moteris buvo ne dešimtmetė mergaitė, o suaugusi moteris, nors pagal drabužius ir kasas būtų galima spėti kitaip. Julijos nuomone, jai buvo apie dvidešimt metų.

— Niekada nemačiau nieko panašaus, — ištarė ji Florianui.

Tada pasitaisė akinius ir vėl įsmeigė akis į groteskišką vaizdą.

— Kodėl ji apsirengusi kaip maža mergaitė?

— Todėl ir norėjau, kad pati pamatytum mirusiąją ten, kur ją radome. Ir aš anksčiau nieko panašaus nemačiau, — atsakė Florianas.

Julija įdėmiai apžiūrėjo moterį. Ant nuogų kojų odos sužalojimų nesimatė. Ant kaklo taip pat. Ant kairės rankos irgi nebuvo jokių sužeidimų. Tačiau pažvelgusi į dešinę dilbį, Julija sulaukė kvėpavimą. Oda išraižyta giliais, melsvais, skersai ir išilgai einančiais pjūviais.

— Ar taip susižalojo gindamasi? — paklausė Florianas.

Julija papurtė galvą.

— Nepanašu į gynybą. Be to, delnai nesužaloti. Kitaip ir ten turėtų būti įpjauta.

Užsimovusi gumines pirštines, ji apžiūrėjo žaizdas.

— Nematau kraujo, — sumurmėjo, bandydama įžiūrėti kokį nors ženklą.

Tačiau pjūviai atrodė atlikti visiškai atsitiktinai. Negana to, buvo skirtingų formų: vieni — trumpi ir tiesūs, kiti — ilgesni ir lenkti.

— Mano nuomone, sužalota ne peiliu. Tiksliau nustatysiu per skrodimą. Šią akimirką nieko daugiau negaliu pasakyti. Tai tik spėjimai.

Nuleidusi mirusiosios ranką, apžiūrėjo viršutinę kūno dalį. Vos pastebimas iškilimas kairėje krūtinės pusėje sužadino smalsumą. Atsargiai apčiuopė tą vietą.

— Čia, po suknele, kažkas kieto, — murmėjo ji, pirštų galiukais čiupdama radinį. — Turėsime nurengti, — paaiškino. — Kažkas įstrigę tarp šonkaulių. Galbūt nulaužtas peilis ar kas kitas.

— Vadinasi, ją nudūrė? — paklausė Florianas.

Julija gūžtelėjo pečiais.

— Tiksliai pasakysiu tik po autopsijos, — atsakė ji ir, pakėlusį kairę moters ranką, patikrino sąnarių sustingimo laipsnį. — Kūnas dar nevisiškai sustingęs. Įprastai dvidešimties laipsnių temperatūroje prireikia nuo aštuonių iki dvylikos valandų. Bet dabar, vasarį, lauke beveik šąla. Todėl šis procesas lėtesnis, — Julija žvilgtelėjo į laikrodį. — Pusė trijų. Spėju, kad moteris mirė vakar vakare arba naktį. Kada buvo aptiktas lavonas?

— Šiandien prieš pietus, apie vienuoliktą valandą. Motina su vaiku norėjo pažaisti aikštelėje. Pirmasis kūną pastebėjo berniukas. Jam teikiama psichologo konsultacija.

— Gana vėlai. Ar jos niekas nepastebėjo anksčiau?

Julija apsižvalgė. Čiuożykla stovėjo žaidimų aikštelės gale. Už jos augo keli medžiai ir krūmai, kurie šiuo metų laiku buvo visiškai pliki. Už tankaus krūmyno matėsi daugiaaukštis namas.

— Šiuo metų laiku žaidimų aikštelėje retai lankosi žmonės. Kol kas neradome jokių liudininkų. Keturios komandos apklausia aplinkinių daugiabučių gyventojus, — mostelėjo ranka Florianas. — Tai užtruks. Čia gyvena šimtai žmonių.

— Aš dabar prasegsiu suknelę. Pamatysime, kas ten tarp šonkaulių. Turime nupjauti odinį diržą. Ar jau galiu pajudinti kūną? O gal reikia daugiau nuotraukų? — paklausė Julija fotografo, kuris šiek tiek atsitraukė ir nukreipė fotoaparata į kelis batų atspaudus.

— Jau baigiau, — paskendęs mintyse atsakė jis ir nusisuko.

Atidariusi instrumentų lagaminą Julija išsitraukė žirkles. Atsargiai nukirpo diržą. Negyvėlė iškart susmuko ant žemės. Julija paguldė ją tiesiai ir prakirpo suknelę nuo kaklo iškirptės link bambos. Prakirpusi dvidešimt centimetrų, praskleidė medžiagą.

Florianas nekantraudamas atsitūpė šalia.

— Ir čia beveik nėra kraujo, — pasakė jis. — O tas daiktas panašus į lanko strėlę.

— Tiesa, — pritarė Julija, žiūrėdama į maždaug du centimetrus virš odos kyšantį kotą. — Medyje matyti smulkaus pjūklo žymės. Strėlę pjovė iki vidurio, o tada nulaužė. Kadangi suknelėje nėra nei skylės, nei kraujo dėmių, vadinasi, mirdama moteris jos tikrai nedėvėjo.

Florianas, įsmeigęs akis į strėlę, tylėjo. Julija kantriai laukė, kol jis pajudės. Tokį žvilgsnį matė ne kartą. Florianas bandė suvokti, kaip mąstė nusikaltėlis. Tai buvo viena didžiausių jo stiprybių. Julijai tai nepavykdavo. Jai rūpėjo tik konkretūs faktai.

— Vadinasi, suknelė aprenpta jau po mirties, — po kelių sekundžių tarė Florianas. — Juokinga, kad nusikaltėlis taip

vargo. Jis padažo aukai akis, skruostus ir lūpas. Supina kasas, papuošia kaspinais ir segtukais. Atsineša šią suknelę su raukiniais, kurią ne taip jau lengva rasti suaugusios moters dydžio. Ir dar tie batai. O strėlę nulaužia? Ar negalėjo jos švariai išimti?

Florianas susimąstęs pasitrynė smakrą.

— Galbūt jam sutrukdė ir reikėjo skubėti, — atsakė Julija atsistodama. — O gal buvo ne vienas nusikaltėlis? Vienas žudė, o kitas aprenė.

Florianas susimąstęs pažvelgė į Juliją.

— Gali būti. Tačiau tai nieko nereiškia.

Ji atsargiai perbraukė ranka per suknelės audinį.

— Ji turėjo atrodyti kaip maža mergaitė. Bet kodėl?

Julija prisiminė daugybę seksualinių nusikaltimų, kurių aukas tyrė Teismo medicinos institute. Potraukis kuo jaunesnėms merginoms jai neatrodė naujiena.

— Jis mylėjo jaunas, — tyliai pridūrė ji. — Tikėtina, kad jam nesisekė bendrauti su suaugusiomis moterimis.

Julija vėl pritūpė ir kilstelėjo suknelę, apnuogindama mirusios moters šlaunis.

— Iš pirmo žvilgsnio kraujosruvų nesimato. Atlikus autopsiją sužinosime, ar prieš mirtį ją išprievartavo. Bet jau dabar galiu pasakyti, jog greičiausiai ją nužudė ši strėlė. Žaizdos kraštai ir patinimas rodo, kad moteris dar buvo gyva, kai jai pataikė į širdį. Geriau pradėsiu nieko nelaukdama. Taip greičiau sulauksime išvadų.

2

Florianas apgailestaudamas pažvelgė į Juliją. Jos juodi žvilgantys kaip aksomas plaukai siūbavo nuo kiekvieno judesio. Jam patiko jos ryžtingumas ir tvirta eiseną, kurią pamatę kolegos šokdavo į šalį, kad tik ji galėtų netrukdoma eiti tolyn. Julijai Švarc niekas nestojo skersai kelio. Floriano bendradarbiai ir Teismo medicinos instituto darbuotojai labai gerbė vadovę. Daugelis Juliją vadino *Ledo Karaliene*, nes ji buvo iš tų moterų, kurios nieko neprisileidžia artyn. Florianas nusišypsojo. O jis — priešingai — suartėjo su šia nuostabia moterimi. Jis mylėjo Juliją daug stipriau nei bet kokią kitą moterį gyvenime. O jų buvo ne viena. Anksčiau taip dažnai keisdavo partneres, kad vos nesusipainiodavo jų vardų. Nė viena iš jų neužkariavo jo širdies. Su Julija viskas kitaip. Prieš kelerius metus jie susipažino darbe, ir ji iš karto sužavėjo ypatinga teismo medicinos ekspertė. Susižavėjimas augo sulig kiekviena kartu praleista valanda. Jau po pirmojo bučinio jis suprato, kad Julija nėra Ledo Karalienė. Ji nieko nedarė atmetinai. O kai jie kartu miegodavo, tarsi išnykdavo visas pasaulis. Bet jam to nepakako. Jis norėjo daugiau. Tačiau atrodė, kad Julija vis dar nebuvo pasirengusi rimtiems įsipareigojimams. Nors jie beveik kiekvieną naktį leisdavo kartu, ji kaskart išeidama susirinkdavo visus daiktus. Net dantų šepetėlio nepalikdavo. Florianas atsiduso.

— Ar jau pasiilgai savo teismo medicinos ekspertės?

Florianas išsigandęs apsisuko ir priešais save pamatė ūsuotą Martino Zathofo veidą. Kolega buvo susivėlęs, tarsi ką tik išsiritęs iš lovos. Martinas šypsodamasis purtė galvą.

— Išvažiuoju penkiolikai minučių nupirkti kelių sumuštinų, o tu jau stovi kaip apsiseilėjęs paauglys. Leisk atspėsiu. Ji nelaksto iš paskos kaip visos kitos merginos?

— Ne visi tokie kietakakčiai kaip tu, — sumurmėjo Florianas ir pliaukštelėjo kolegai per ranką.

— Dieve mano. Kas čia dabar? — sumurmėjo Martinas, duodamas Florianui į rankas maišelį su sumuštiniais, ir atsi-
klaupęs apžiūrėjo kūną. — Auka nužudyta strėle? Koks ligonis?

— Tiesą pasakius, nusikaltėlis ilgai buvo su auka, — atsakė Florianas. — Kaip manai, ką reiškia veidrodelis rankoje?

Martinus dūšaudamas atsistojo. Dėl atsakymo jis darėsi vis nerangesnis.

— Klausi manęs? Juk tu esi bylų analitikas, — pasikrapštė vyras galvą. — Gerai. Galvoju, kad jis privertė moterį pasižiūrėti į save.

— Nes galvoju, kad sukūrė tikrą meno šedevrą? — tyliai tarė Florianas, pirštų galiukais suimdamas veidrodį. — Čia netikras veidrodelis, — pridūrė jis. — Čia vaikiškas žaislas, prie kurio prilipinta folija, todėl gali matyti tik neaiškų vaizdą.

Jis padavė Martinui veidrodėlį.

— Vadinasi, tai kažkoks simbolis.

— Visas kūnas yra simbolis. Mažos mergaitės apranga at-
rodo groteskiškai. Jei klausi mano nuomonės, manau, kad turi-
me reikalų su pedofilu.

Florianas papurtė galvą.

— Tuomet jis būtų pagrobęs vaiką. Būtų buvę paprasčiau, nei įveikti suaugusią moterį. Ne. Spėju, ši apranga siunčia kaž-
kokią žinutę. Tik kol kas negaliu jos suprasti.

Jis apsižvalgė, akimis ieškodamas artimiausios automo-
bilių stovėjimo aikštelės. Moterį nužudė ne vaikų žaidimo

aikštelėje, nes priešingu atveju ant žemės telkšotų kraujas. Be to, tik po mirties aprenge balta suknele. Vadinasi, nusikaltėlis turėjo automobilį. Tikėtina, jis privažiavo kuo arčiau aikštelės. Tikrai nelengva nešti negyvą moterį. Tai turėjo būti stiprus vyras ar net keli nusikaltėliai. Florianas nužingsniavo į stovėjimo aikštelę už maždaug keturiasdešimties metrų. Martinas nusekė iš paskos.

— Gaila, kad žemė kieta, beveik įšalusi. Tikriausiai nerasime jokių pėdsakų.

Florianas pažvelgė į gyvenamųjų namų rajoną, besiribojantį su automobilių aikštele. Vaikų žaidimų aikštelė buvo didžiulio, augalais apželdinto kiemo viduryje. Šimtai langų žvelgė į šią teritoriją. Tikrai bent vienas iš daugybės gyventojų turėjo ką nors pastebėti. Jis mostelėjo ranka kolegai.

— Užsirašykite automobilių valstybinius numerius. Vairuotojai gali būti svarbūs liudininkai.

Vyras linktelėjo galva ir ėmėsi darbo. Florianas apžiūrėjo gatvės žibintus ir pamąstė, ar naktį buvo labai šviesu.

— Turėtume apžiūrėti aikštelę naktį, — pasiūlė jis Martinui. — Bijau, kad žibintai pernelyg nutolę vienas nuo kito, todėl nelabai ryškiai apšviečia teritoriją. Žaidimų aikštelėje iš viso nėra vienos lempos.

— Šūdas, — staiga nusikeikė Martinas.

Po jo batu kažkas sutraškėjo. Atsargiai žengė žingsnį į šalį.

— Ant kažko užlipau.

Florianas tuoj pat pribėgo prie Martino. Apžiūrėjo rausvas šukes, pasklidusias ant žvyro.

— Tai plaukų segtukas.

3

— Nenoriu eiti į mokyklą, — susiraukusi burbtelėjo Ela. Ji sukryžiuo rankas prie krūtinės ir žiūrėjo pro langą.

— Kodėl ne? Juk norėjai pamatyti drauges, ar ne?

Kirsten pajuto, kaip iš lėto kyla kraujospūdis. Kodėl būtent šįryt Ela ėmė prieštarauti? Ir dar visiškai perpildytame tramvajuje. Ji jautė kritiškus keleivių žvilgsnius ir girdėjo priekaištus: „Tikrų tikriausia jauna motina, negebanti suvaldyti atžalų. Dabar vaikai drasko akis viešoje vietoje.“

Kirsten slapčiomis apsižvalgė. Į ją griežtai spoksojo pagyvenusi moteris. Šalia sėdintis vyras buvo įsispitrijęs ne mažiau paniekinamai. Susigėdusi ji nuleido žemyn akis.

— Nenoriu daugiau matyti tos kvailės Anabelės. Išlipkime ir grįžkime namo! — garsiai suburbėjo Ela ir pašoko nuo sėdynės.

Ji atsitrenkė į vyresnę moterį, kuri iš karto ėmė purtyti galvą.

— Na, na, na, panelyte. Turėtum klausyti mamos.

Ji mostelėjo kaulėtu pirštu Elai priešais nosį. Bet mergaitėi tai nerūpėjo.

— Neturėtumėte manęs mokyti, — sušnypštė ji ir toliau stovėjo.

— Ela, tuoj pat sėskis, — sumurmėjo Kirsten.

Įtampa kaito kas sekundę. Ji stvėrė mergaitę už rankos ir stipriai suspaudė.

— Ai, man skauda! — sušuko duktė ir piktai pažvelgė į motiną.

Kirsten paleido ranką ir bejėgiškai stebėjo, kaip maištaujanti aštuonmetė nužingsniavo link vagono durų. Deja, tramvajus kaip tik tuo metu sustojo. Kirsten išmušė prakaitas. Ką jai daryti? Visų keleivių akivaizdoje priversti dukterį pasilikti? Gali būti, kad ją kas nors paskųs. Tuomet vėl iki kaklo turės problemų su Jaunimo gerovės tarnyba. Jiems tereikėtų žvilgtelėti į dokumentus ir iškart sužinotų apie jos bėdas dėl kokaino. Galvoje ėmė tvinksėti. Prisiminė paketėlį, kuris praeitą naktį nukrito ant grindų, ir baisų vyrą koridoriuje. Dabar buvo įsitikinusi, kad tai — vaizduotės vaisius. Vieną akimirką jis žiūrėjo į ją, kitą — tiesiog pradingo. Išsigandusi ji susisėmė pusę miltelių.

Kirsten atsiduso. Nenumaldomai augo troškimas išsitraukti narkotikus. Jai būtinai reikėtų bent piršto galiuku brūkštelėti per kokainą. Kitaip neištvers. Maišelis su miltelių likučiais gulėjo kelnių kišenėje. Kirsten jį jautė. Girdėjo švelnų čezėjimą.

— Aš išlipu, — pareiškė Ela ir įžūliai pažvelgė į motiną.

Kirsten įkišo ranką į kelnių kišenę. Išsigelbėjimas taip arti, o jai jau trūko kantrybės. Bet vėl pamačiusi keleivių žvilgsnius, susigūžė.

Ela išsoko iš traukinio ir, nubėgusi kelis žingsnius, apsidairė. Galiausiai neskubėdama nuėjo prie gatvės žibinto ir sustojo.

— Po velnių, Ela! — nusikeikė motina ir išskubėjo paskui dukterį.

Staiga prisiminė, kad ant sėdynės paliko rankinę. Prie pat durų apsigrėžė ir puolė atgal, nes tramvajus galėjo bet kurią minutę pajudėti.

— Štai jūsų rankinė, — tarė jaunuolis ir įspraudė jai į rankas odinę rankinę.

Pasigirdo signalas pajudėti ir Kirsten stačia galva iššoko iš vagono.

— Ačiū, — sušuko atsigręžusi į pravažiuojantį tramvajų.

Pro atsispindinčius stiklus negalėjo įžiūrėti to malonaus vyruko. Tada piktai atsigręžė į Elą.

— Kaip drįsti? Turėtum eiti į mokyklą. O gal nutempti už ausų?

Ela išdidžiai žiūrėjo į motiną.

— Tu tokia irzli, nes nevartojai savo kvailų miltelių, — ištarė mergaitė, įrėmusi rankas į klubus. — Nesu mažas vaikas ir suprantu, ką darai. Tu pati nesilaikai taisyklių. Todėl ir aš neisiu į mokyklą.

Kirsten nusuko akis. Jai jau visko per daug. Nereikėjo su Ela kalbėtis apie savo problemą. Bet ji tik norėjo paaiškinti, kodėl pastaruoju metu ją kankino nuotaikų svyravimai ir kad vis dar myli dukterį, net jei kartais ir supyksta. Daktaras Vainheimeris patarė atskleisti tiesą. Bet tai buvo klaida. Žinoma, Ela tuoj pat užbėrė druskos ant žaizdos. Kaip visi vaikai, ji žaibiškai užčiuopė silpnąją motinos vietą ir ja pasinaudojo.

— Jei nelipsi į kitą tramvajų ir nevažiuosi į mokyklą, keturias savaites sėdėsi namuose ir nežiūrėsi televizoriaus.

Kirsten neįstengė sugalvoti nieko geresnio. Ji nebegalėjo tvardyti. Jai skubiai reikėjo žiupsnelio miltelių. Bet neišdrįso. Stotelėje keli keleiviai laukė tramvajaus. Kai kurie jas stebėjo. Kirsten tai matė akies krašteliu.

— Man nerūpi, — suniurnėjo Ela ir sukryžiuosiusi kojas atsisėdo ant šaligatvio.

Kirsten pagriebė ją už rankos ir norėjo pakelti. Nepavyko. Ji buvo per silpna ir vargu ar galėjo blaiviai mąstyti. Išsitiesė ir vėl pasilenkė.

— Aš neisiu į mokyklą, — atkakliai kartojo Ela.

Giliai įkvėpusi Kirsten bejėgiškai atsirėmė į žibinto stulpą. Stotelės ekrane išniro užrašas apie netrukus atvykstantį tramvajų. Liko keturios minutės, per kurias reikėtų kaip nors atvesti Elą į protą. Ji šiek tiek atsitraukė ir vėl pačiupinėjo maišelį kelnių kišenėje. *Bent mažytį žiupsnelį*, pagalvojo ir paskubomis susuko banknotą milteliams uostyti.

4

— Labas, Lenja, — pasisveikino Julija su asistente. — Džiaugiuosi, kad nors tu turi laiko.

Lenja Nielsen, kilusi iš Suomijos, stovėjo apsirengusi darbine uniforma penktoje autopsijų salėje ir jau laukė kolegės. Ilgi šviesūs plaukai slėpėsi po žalia plastikine kepuraitė. Julijai įėjus, Lenja nusišypsojo.

— Juk negaliu praleisti naujos žmogžudystės bylos, — tarė ji ir mirktelėjo. — Marselis šiek tiek nusivylė. Šiandien vakare jis norėjo pakviesti mane vakarieniauti. Tiesą pasakius, jis visuomet sugalvoja, ką mums veikti. Vis dėlto neįsivaizduoju, kiek rimtai jis nusiteikęs.

Julija pastūmė vežimėlį su kūnu po didele lempa. Pasitaisė akinius ir įdėmiai pažvelgė į Lenją.

— O tu? Ar rimtai žiūri į šiuos santykius, ar vis dar abejoji? Lenja išraudo ir pakraipė galvą.

— Nežinau, — sumurmėjo ji. — Jis studijuoja mediciną, yra labai mielas, puikios išvaizdos. Kartu daug juokiamės ir dažnai galvojame tą patį. Iš tikrųjų mudu puikiai sutariame.

— Bet? — paklausė Julija ir prasegė lavonmaišį.

Lenja gūžtelėjo pečiais.

— Man dar net trisdešimt nėra. Ar jau reikėtų įsipareigoti? Julija nusišypsojo.

— Nesijaudink. Aš jau seniai peržengiau tavo minimą amžių, bet vis dar užduodu sau tą patį klausimą.

Lenja, vos ištraukusi iš maišo mirusiosios kojas, suglumusi nuleido rankas.

— Bet tu laiminga su Florianu?

— Taip. Mums puikiai sekasi...

Julija nutilo, nes tikrai nenorėjo aptarinėti savo ir Florianos santykių su asistente. Paprastai apie tai kalbėdavosi su tėvu. Nutraukusi lavonmaišį, įmetė jį dėžę.

— Tai svarbus apsisprendimas. Pavyzdžiui, nori gyventi kartu ar ne, — pridūrė ji ir prikando apatinę lūpą.

Ryte pastebėjo Floriano žvilgsnį, kai ji eilinį kartą tvarkingai susirinko savo daiktus. Taip darydavo kiekvieną rytą po kartu praleistos nakties. Ji pati galvojo, kad truputį persistengia, tačiau neketino suteikti Florianui vilčių, kad net ir nekviečiama norėtų pas jį persikraustyti. Ir, deja, nebuvo įsitikinusi, kad po skyrybų su buvusiu vaikinu vėl nori rimtai įsipareigoti. Kaip ilgai taikstytųsi Florianas su moterimi, kasdien pjaustančia lavonus? Ar jis anksčiau ar vėliau nepradėtų ieškoti tokios, kuri vakarais nekvepia dezinfekciniu skysčiu ir tiek daug laiko neleidžia darbe? Julija žinojo, ką reiškė kai kurių moterų žvilgiojimai į Florianą. Jam tikrai nekiltų sunkumų susipažinti su kita. Tokios mintys spaudė širdį.

— Nesu tikra, ar nepabudinau Marselio medžioklės instinkto, — išsprūdo Lenjai.

Ji ištiesė Julijai pincetą, nors ši dar net nežvilgtelėjo į kūną. Atrodė pernelyg užsiėmusi asmeniniais reikalais.

— Gana ilgai vedžiojau jį už nosies, ir jei dabar persikelčiau gyventi kartu, jis pasiektų savo tikslą. Bet galbūt jam tada bus nuobodu?

— Net neįsivaizduoju, — atsakė Julija, ištraukdama iš mirusios moters plaukų sudžiūvusį lapą. — Visi, kurie taip ilgai dėl ko nors kovoja, tikriausiai yra itin stipriai įsimylėję. Bet, žinoma, niekada negali žinoti.

— Taip, tiesa, — liūdnai tarė Lenja ir ištiesė Julijai dubenėlį, kad ši galėtų įmesti lapą. — O jei mums nepavyktų, per jį prarasčiau dabartinį butą.

Julija pažvelgė Lenjai į akis.

— Tada susirastum naują arba persikeltum pas mane. Bent jau laikinai.

— Rimtai?

— Niekada nežadu to, ko negalėčiau ištesėti, — šyptelėjo Julija. — Turėtum būti drąsesnė. Marselį mačiau vos kelis kartus. Bet, atrodo, malonus ir, būdamas medikas, be didelių aiškinimų supras tavo darbo specifiką. Netrukus jis pradės dirbti ligoninėje, tad ir tau neteks teisintis dėl ilgų viršvalandžių.

Julija stebėjosi savo žodžiais. Ji tik norėjo padrąsinti Lenją, o pačiai trūko ryžto susieti gyvenimą su Florianu.

— Ačiū, — atsakė Lenja ir sustingo, nes pirmą kartą pamatė moters lavoną. — O dangau, kas jai atsitiko? Ji aprengta mergaitės suknele.

Rodos, tą akimirką ji užmiršo Marselį. Lenja vėl tapo teismo medicinos specialistės asistente, kurios darbą Julija itin vertino.

— Į krūtinę pataikė strėlė. Tiesiai į širdį, — suprato Lenja ir iki pat bambos prakirpo suknelę. — Kraujo beveik nematyti. Keista.

Julija linktelėjo galvą.

— Netrukus sužinosime kodėl. Iš pradžių, kaip nurodyta protokole, apžiūrėkime išorę.

Jos užfiksavo visas purvo dėmes ant suknelės. Medžių lapus ir segtukus plaukuose. Lenja užrašė ir nufotografavo kiekvieną į akis krintančią smulkmeną. Julija atidžiai apžiūrėjo kiekvieną suknelės centimetrą. Ties liemeniu sustojo.

— Čia plaukas, — ištarė ji. — Įstrigęs po diržu. Jis tamsus.

Julija žvilgtelėjo į šviesias aukos kasas ir pincetu ištraukė vienintelį tamsų plauką.

— Jei jis nusikaltėlio ir duomenų bazėje aptiktume jo DNR, mes jį sulaikytume.

Lenja atnešė Julijai daiktinių įrodymų maišelį.

— Tuoju pat nusiūsiu į laboratoriją, — susijaudinusi tarė ji.

Julija vėl nukreipė žvilgsnį į suknelę, tačiau daugiau jokių ryškesnių pėdsakų nepastebėjo. Nurengusios moterį, drabužius sudėjo į dėžę laboratoriniams tyrimams. Be pjautinių žaizdų dešiniame dilbyje ir šautinės žaizdos, daugiau išorinių sužalojimų nesimatė. Julija atidžiai apžiūrėjo vidinę šlaunų pusę. Nerado nei įbrėžimų ar kraujosruvų, nei nedidelių nubrodinimų, kurie galėtų liudyti apie patirtą smurtą.

— Moters neišprievertavo, — nusprendė Julija, bet vis tiek paėmė makšties tepinėlį. Visiškai tikėtina, kad prieš mirtį ji turėjo lytinių santykių savo noru.

Tada pasuko dešinę ranką.

— Turime išsiaiškinti, kaip atsirado sužalojimai, — paaiškino Lenjai ir nusprendė atidžiau ištirti lanko formos įpjovimą.

Julija luktelėjo, kol prie jos priėjo Lenja.

— Žaizdos kraštai lygūs. Vadinasi, nebuvo naudojami dantyti ašmenys. Iš hematomų galima spręsti, kad sužalojimų metu auka dar buvo gyva. Nusikaltėlis žaizdas išvalė, — paaiškino Julija ir pincetu atvėrė pjūvio vietą. — Paimsime tepinėlį nuo žaizdos krašto. Galbūt laboratorijoje nustatys nusikaltimo įrankį.

Apžiūrėjusi žaizdą, ekspertė stabtelėjo. Giliai kūne kažkas įstrigę. Pincetu atsargiai ištraukė radinį.

— Stiklo šukė, paaiškinanti visiškai chaotiškus pjūvius. Matyt, moteris krito. Dešinę ranką tiesė į priekį ir nusileido ant šukių.

— Bet kodėl nesužaloti keliai? — sumišusi paklausė Lenja. Pro mikroskopą Julija apžiūrinėjo stikliuką.

— Spėju, kad tai stiklinės gabalėlis. Pagal storį galėtų būti vyno taurė.

Lenja iš nuostabos kilstelėjo antakius.

— Moteris rankoje laiko vyno taurę ir suklumpa, — paaiškina Julija ir, žengusi žingsnį nuo autopsijų stalo, ištiesė ranką. — Taurė sudūžta tiesiai priešais kojas. Kadangi krenta ne iš aukštai, šukės pasklinda ne visame kambaryje, o tik priešais ją. Ji nukrenta ir pataiko ranka tiesiai į šukes, nes, leisdamasi žemyn, automatiškai kelia ją aukštyn. Todėl nėra pjautinių žaizdų ant kojų.

Julija susimąsčiusi pažvelgė į lavono kelius.

— Bet ant kelių nėra kraujosruvų. Galbūt ji tupėjo, todėl smūgis nebuvo stiprus.

— O gal ją kas tyčia pastūmė, — spėjo Lenja. — Pasimačymas su vaikinu. Jaukioje aplinkoje gurkšnojo vyną. Kilo ginčas. Ji norėjo pabėgti, suklupo ir nukrito ant grindų, — akimirką Lenja nutilo. — Ir galiausiai jis ją nušovė. Tikriausiai pasivijo ant laiptų ir ten smogė.

Julija linktelėjo galvą.

— Galimas scenarijus. Bet kol kas neturime įrodymų. Pirmiausia turime išsiaiškinti įvykio vietą, tada galėsime tiksliau atkurti įvykių seką. Tačiau jau žinome, kad prieš mirtį moteris buvo nukritusi ant žemės.

Julija sutelkė dėmesį į svarbiausią dalyką — mirties priežastį.

— Ar galėtum nufotografuoti strėlę? — paprašė Lenjos, žiūrėdama į nulaužtą kotą, kyšantį iš krūtinės.

Strėlė įstrigo giliai į širdį. Kol Lenja fotografavo, Julija nuo žaizdos pakraščių paėmė tepinėlių.

— Manau, čia ir nuvalė ištryškusį kraują, — spėjo Julija.

Pasiėmusi ultravioletinių spindulių lempą, išjungė lubų apšvietimą.

— Pažiūrėk, — nustebo ji, pažvelgusi į melsvas dėmes aplink šūvio vietą, kur aiškiai matėsi šluostymo pėdsakai. — Kaip ir įtariau, žaizda smarkiai kraujavo. Įvykdęs nusikaltimą, mūsų ieškomas nusikaltėlis nuplovė kūną ir pašalino kraujo likučius.

— Vadinasi, prieš mirtį auka nedėvėjo šios siaubingos suknelės, — pridūrė Lenja.

— Teisingai. Tikėtina, kad auką prausė duše arba vonioje.

Julija įjungė šviesą ir padėjo ultravioletinių spindulių lempą į šoną.

— Laikas apžiūrėti vidaus organus.

Paėmusi skalpelį, atliko tipišką Y formos pjūvį. Rėžė lanku nuo dešiniojo raktikaulio, tada — iš kitos pusės. Antrasis pjūvis ėjo per odą ir raumenis nuo krūtinės centro iki gaktikaulio. Atskyrusi audinius nuo krūtinės ląstos, žirkklėmis atvėrė vidaus organus. Visą laiką stengėsi nepakeisti įstrigusios strėlės padėties. Julija norėjo tiksliai matyti, kaip ji įsiskverbė į širdį ir ar stiprus buvo vidinis kraujavimas. Strėlė paliko tiesią, šiek tiek kylančią šūvio trajektoriją. Ji pervėrė perikardą ir dešinio prieširdžio auselę. Smaigalys įstrigęs aortoje. Vidinis kraujavimas buvo didžiulis. Julija atsargiai ištraukė strėlę.

— Paprasta medinė strėlė, — pasakė ji ir padėjo radinį į dubenį. — Pataikė tiesiai į širdį tarp dviejų šonkaulių. Vos centimetru aukščiau ar žemiau, ir moteris būtų išgyvenusi.

— Vadinasi, žudikas — puikus šaulys? — paklausė Lenja, įtariai apžiūrinėdama nepavojingai atrodančią strėlę.

Julija tyrinėjo strėlės smigimo kanalą.

— Įdomu, kur šūvio metu stovėjo nusikaltėlis. Arba jis daug mažesnis už auką, arba klūpėjo. Taip pat gali būti, kad moteris stovėjo ant laiptų. Bet kokių atveju, šauta iš apačios, strėlė kilo įstrižai į viršų. Tikėjausi, kad šauta iš horizontalios padėties ar bent jau iš viršaus, — suraukė kaktą Julija. — Atsižvelgiant į smūgio jėgą, strėlė greičiausiai paleista iš arti. Ballistikos ekspertai turėtų patikrinti dar kartą. Mano nuomone, medinė strėlė buvo vos už kelių metrų nuo aukos. Tikriausiai pasinaudojo arbaletu, nes šaunant paprastu lanku strėlė nebūtų išvysčiusi pakankamos jėgos, kad prasiskverbtų taip giliai į audinius.

— Bent jau moteris ilgai nekentėjo, — tarė Lenja. — Dėl stipraus vidinio kraujavimo ji greitai prarado sąmonę.

— Pritariu, — Lenjos įtarimus patvirtino Julija ir išėmė širdį pasverti.

Kai visi organai iš krūtinės ertmės buvo pašalinti, jos ėmėsi pilvo ertmės apžiūros.

— Sunku patikėti, — po kurio laiko ištarė Julija ir ištraukė kepenis. — Kokios didelės riebalų sankaupos... Jos susidaro arba dėl dažno cukraus, arba dėl ilgalaikio ir itin didelio alkoholio vartojimo. Kadangi moteris labai liekna, spėju, buvo alkoholikė.

— Bet jai ne daugiau kaip trisdešimt metų, — pabrėžė Lenja.

— Vokietijoje gyvena beveik 1,8 milijono alkoholikų. Tai nebūtų nieko neįprasto, — tarė Julija ir ant svarstyklių padėjo kepenis. — Nekantriai laikiu laboratorijos ataskaitos. Rezultatai turėtų patvirtinti mūsų spėjimus.